PREDSEDNIKOVO OBRAĆANJE NACIJI O NAPREDOVANJU U AVGANISTANU I PAKISTANU, 1. DECEMBAR 2009.

Ajzenhauer pozorišna dvorana Vojna akademija Sjedinjenih Država u Vest Pointu, Vest Point, Njujork

PREDSEDNIK OBAMA: Dobro veče. Kadetskom korpusu Sjedinjenih Država, muškarcima i ženama naših oružanih snaga i mojim sunarodnicima Amerikancima: želim da vam govorim večeras o našim naporima u Avganistanu – prirodi našeg angažovanja tamo, obimu naših interesa i strategiji koju će moja administracija sprovesti kako bi ovaj rat uspešno privela kraju. Izvanredna mi je čast da to učinim ovde u Vest Pointu – gde je tako mnogo muškaraca i žena pripremljeno da brane naše bezbednosti i da zastupaju ono što je najbolje za našu zemlju.
Kako bi se odgovorilo na ova važna pitanja, važno je setiti se zašto su Amerika i njeni saveznici prinuđeni da vode rat u Avganistanu pre svega. Mi nismo tražili ovu borbu. Jedanaestog septembra 2001.godine 19 ljudi je otelo četiri aviona i iskoristilo ih da bi ubilo blizu 3000 ljudi. Oni su izvršili udar na naše vojne i ekonomske nervne centre. Oni su oduzeli život nedužnim ljudima, ženama i deci bez obzira na njihovu veroispovest, rasu ili položaj. Da nije bilo herojskih dela putnika koji su se našli na jednom od tih letova, oni su takođe mogli da izvrše udar na jedan od naših najvećih simbola demokratije u Vašingtonu i ubiju mnogo više.
Kao što znamo, ti ljudi su pripadali Alkaidi – grupi ekstremista koji su iskrivili i oskrnavili islam, jednu od svetskih najvećih religija, kako bi opravdali ubijanje nevinih. Alkaidina operativna baza bila je u Avganistanu gde su ih skrivali Talibani – nemilosrdni, represivni i radikalni pokret koji je prigrabio kontrolu nad tom zemljom posle pustošenja višegodišnjom sovjetskom okupacijom i građanskim ratom, a posle obraćaja pažnje Amerike i njenih prijatelja premeštena je negde drugde. Samo nekoliko dana posle 11.septembra Kongres je odobrio upotrebu sile protiv Alkaide i onih koji su im pružali utočište – ovlašćenje koje traje do danas. Senat je glasao 98 prema ništa. Dom je glasao 420 prema 1. Po prvi put u istoriji Organizacija severnoatlantskog ugovora se pozvala na član 5 po kome je napad na jednu članicu družavu napad na sve. I Savet bezbednosti Ujedinjenih nacija je odobrio upotrebu svih neophodnih koraka za odgovor na napad 11.septembra. Amerika, njeni saveznici i svet postupili su kao jedan kako bi uništili terorističku mrežu Alkaide i zaštitili zajedničku bezbednost.
Pod zastavom ovog domaćeg jedinstva i međunarodnog legitimiteta – i samo posle odbijanja Talibana da predaju Osamu bin Ladena – mi smo poslali naše trupe u Avganistan. Za samo nekoliko meseci Alkaida je rasturena a mnogi od njenih operativaca ubijeni. Talibani su svrgnuti s vlasti i odgurnuti u potisnuti u njihova brda. Mesto koje je decenijama znalo samo za strah sada ima razloga za nadu. Na konferenciji koju su sazvale UN ustanovljena je privremena vlada na čelu sa predsednikom Hamidom Karzaiem. A ustanovljene su međunarodne pomoćne snage bezbednosti kako bi pomogle uspostavljanju trajnog mira u ratom razjedinjenoj zemlji.
Zatim je, početkom 2003.g., odlučeno da se vodi drugi rat, u Iraku. Stresna polemika oko Iraka je dobro poznata i ne mora ovde da se ponovo govori o njoj. Dovoljno je reći da je u sledećih šest godina rat u Iraku odvukao dominantan deo naše vojske, naših resursa, naše diplomatije i naše nacionalne pažnje – i ta odluka o odlasku u Irak izazvala je suštinske pukotine u odnosu između Amerike i većine sveta.
Danas, posle izvanrednih troškova, rat u Iraku priveli smo razumnom kraju. Uklonićemo naše borbene brigade iz Iraka do kraja sledećeg leta a čitavu našu vojsku do kraja 2011.g. Razlog zbog koga to činimo jeste zavet karakteru muškaraca i žena u uniformi. (Aplauz) Zahvaljujući njihovoj hrabrosti, čvrstini karaktera i istrajnosti, pružili smo Iračanima šansu da oblikuju svoju budućnost, i sa uspehom ostavljamo Irak njegovom narodu.
Ali dok smo mi dostizali teško stečene prekretnice u Iraku, situacija u Avganistanu se pogoršala. Posle bekstva preko granice u Pakistan 2001. i 2002., vođstvo Alkaide utvrdilo je tamo sigurno skrovište. Iako je legitimna vlast izabrana od strane avganistanskog naroda, sputana je korupcijom, trgovinom drogom, nerazvijenom ekonomijom, kao i nedovoljnim brojem bezbednosnih snaga.
Tokom proteklih nekoliko godina Talibani su se držali zajedničkog cilja sa Alkaidom, kada su zajednički težili zbacivanju avganistanske vlade. Postepeno, Talibani su počeli da kontrolišu dodatne delove teritorije Avganistana, dok su se angažovali u sve drskijim i razornijim terorističkim napadima na narod Pakistana.
Sada, do kraja ovog perioda, nivo naših trupa u Avganistanu ostao je deo onoga što su bile u Iraku. Kada sam preuzeo dužnost, imali smo nešto preko 32000 Amerikanaca na službi u Avganistanu, u poređenju sa 160000 u Iraku na vrhuncu rata. Komandanti u Avganistanu stalno su tražili podršku kako bi se nosili sa ponovnom pojavom Talibana, ali to pojačanje nije stizalo. I to je razlog zbog koga

sam ja ubrzo po primanju dužnosti odobrio dugopostojeći zahtev za još trupa. Posle konsultacija sa našim saveznicima, obznanio sam strategiju koja je raspoznavala fundamentalnu vezu između našeg ratnog angažovanja u Avganistanu i sigurnih skrovišta ekstremista u Pakistanu. Postavio sam cilj koji je usko definisan kao prekidanje, rasturanje i pobeda nad Alkaidom i njenim ekstremističkim saveznicima, a koji je obećavao bolju koordinaciju našeg vojnog i civilnog angažovanja.
Od tada načinili smo napredak u vezi nekih važnih ciljeva. Visoke vođe Alkaide i Talibana su ubijene, a mi smo pojačali pritisak na Alkaidu širom sveta. U Pakistanu, vojska te zemlje krenula je u svoju najveću ofanzivu poslednjih godina. U Avganistanu, mi i naši sazveznici sprečili smo Talibane da zaustave predsedniče izobre, i – iako su bili pokvareni prevarom – ti izbori proizveli su vlast koja je dosledna avganistanskim zakonima i ustavu.
Veliki izazovi i dalje ostaju. Avganistan nije izgubljen, ali nekoliko godina se kreće unatrag. Ne postoji imanentna pretnja o zbacivanju vlade, ali Talibani su dobili impuls. Alkaida se nije ponovo pojavila u Avganistanu u istom broju kao pre 11.septembra, ali su zadržali svoja sigurna skloništa duž granice. A našim snagama nedostaje puna podrška koja im je potrebna za efikasnu obuku i partnerstvo sa avganistanskim bezbednosnim snagama, kao i za veću sposobnost obezbeđivanja stanovništva. Naš novi komandant u Avganistanu – general Mekkristal – izvestio je da je bezbednosna situacija ozbiljnija nego što je anticipirao. Ukratko: status quo nije održiv.
Kao kadeti, vi ste se prijavili za dobrovoljnu službu tokom ovog vremena opasnosti. Neki od vas su se borili u Avganistanu. Neki će tamo biti raspoređeni. Kao vaš vrhovni komandant, dugujem vam zadatak koji je jasno definisan i vredan vaše službe. I to je razlog zbog koga sam posle završetka glasanja Avganistanaca insistirao na temeljnoj reviziji naše strategije. Sada mi dozvolite da budem jasan: nikada nije postojala opcija pre mene kojom je predviđeno raspoređivanje trupa pre 2010., tako da nikada nije bilo odlaganja ili odbijanja resursa neophodnih za vođenje rata tokom tog revizijskog perioda. Umesto toga, revizija mi je omogućila da postavljam teška pitanja i da istražim sve različite opcije zajedno sa mojim timom za nacionalnu bezbednost, našim vojnim i civilnim vođstvom u Avganistanu i našim ključnim partnerima. I s obzirom na obuhavćene uloge, američkom narodu – i našoj vojsci – nisam dugovao ništa manje.
Ova revizija je sada gotova. I kao vrhovni komandant odlučio sam da je od našeg životnog nacionalnog interesa da pošaljem dodatnih 30000 američkih vojnika u Avganistan. Posle 18 meseci, naša vojska će početi da dolazi kući. Ovo su resursi koji su nam potrebni kako bismo osvojili inicijativu dok jačamo sposobnosti Avganistanaca koje će omogućiti odgovoran prelazak naših snaga iz Avganistana. Ne donosim ovu odluku lako. Ja sam se protivio ratu u Iraku baš zbog toga što verujem da mi moramo da se vežbamo u uzdržavanju od upotrebe vojne sile i uvek razmatram dugoročne posledice naših postupaka. Mi smo sada već osam godina u ratu uz ogromne cene koje plaćamo u životima i resursima. Godine polemike oko Iraka i terorizma pocepale su naše jedinstvo u pogledu pitanja nacionalne bezbednosti i stvorile izrazito polarizovanu i strančarsku pozadinu tog angažovanja. I s obzirom da je iskusio najgoru ekonomsku krizu od Velike depresije, američki narod je razumljivo fokusiran na ponovno jačanje ekonomije i zapošljavanje ovde kod kuće.
Iznad svega, ja znam da ova odluka traži više od vas – vojska koja je već, zajedno sa porodicama, ponela najteži od svih tereta. Kao predsednik potpisao sam pismo saučešća porodici svako Amerikanca koji svoj život daje u ovim ratovima. Pročitao sam pisma roditelja i supružnika onih koji su raspoređeni. Posetio sam naše hrabre ranjene ratnike u Volter Ridu. Putovao sam u Dover kako bih susreo 18 Amerikanaca u zastavama prekrivenim kovčezima koji se vraćaju u svoje večno konačište. Ja imam najbolji uvid u strašne cene rata. Da ne mislim da su bezbednost Sjedinjenih Država i bezbednost američkog naroda dovedeni u pitanje u Avganistanu, rado bih naredio svakom pojedinačnom vojniku da se vrati kući sutra.
Dakle, ne, nisam ovu odluku doneo lako. Ovu odluku sam doneo zato što sam ubeđen da je naša bezbednost ugrožena u Avganistanu i Pakistanu. Ovo je epicentar nasilnog ekstremizma koga sprovodi Alkaida. Odatle smo napadnuti 11.septembra, i odatle se planiraju novi napadi dok ja ovde govorim. Ovo nije lažna opasnost; niti hipotetička pretnja. Samo u poslednjih nekoliko meseci uhapsili smo ekstremiste unutar naših granica koji su poslati ovde iz pograničnog regiona Avganistana i Pakistana da počine nova teroristička dela. A ova opasnost će rasti samo ako taj pogranični region kliza unazad i Alkaida može delovati bez rizika da bude kažnjena. Mi moramo držati Alkaidu pod pritiskom, a da bismo to uradili mi moramo uvećati stabilnost i mogućnosti naših partenra u ovom regionu.
Naravno, ovaj teret nije samo naš. Ovo nije samo američki rat. Od 11.septembra Alkaidina sigurna skloništa bila su izvori napada na Lonodon, Aman i Bali. Narod i vlasti Avganistana i Pakistana su izložene opasnosti. I ulozi su još viši unutar Pakistana koji ima nuklearno naoružanje, zato što znamo da Alkaida i drugi ekstremisti traže nuklearno naoružanje i mi imamo sve razloge da verujemo da bi ga oni upotrebili.

Ove činjenice nas primoravaju da delujemo zajedno sa svojim prijateljima i saveznicima. Naš sveobuhvatni cilj ostaje isti: prekinuti, rasturiti i poraziti Alkaidu u Avganistanu i Pakistanu, i sprečiti njenu sposobnost da preti Americi i našim saveznicma u budućnosti.
Kako bismo postigli taj cilj, mi ćemo težiti da postignemo sledeće ciljeve unutar Avganistana. Mi moramo Alkaidu lišiti sigurnog skloništa. Mi moravo preokrenuti impuls Talibana i lišiti ih mogućnosti da zbace vladu. I moramo ojačati svojstva avganistanskih bezbednosnih snaga i vlade tako da mogu preuzeti odgovornost za budućnost Avganistana.
Te ciljeve ćemo ostvariti na tri načina. Prvo, primenićemo vojnu strategiju koja će razbiti talibanski impuls i povećati sposobnost Avganistanaca tokom sledećih 18 meseci.
Trideset hiljada dodatnih vojnika koje sam najavio večeras biće raspoređeni u prvom delu 2010. – najbržim mogućim tempom – tako da mogu da se fokusiraju na pobunu i obezbede ključne centre naseljenosti. Oni će uvećati našu mogućnost obučavanja kompetentnih avganistanskih bezbednosnih snaga i partnerstva sa njima tako da više Avganistanaca može ući u borbu. I oni će pomoći stvaranju uslova u kojima Sjedinjene Države mogu da prenesu odgovornost na Avganistance.
Zbog toga što je ovo međunarodno angažovanje, zatražio sam da našem angažovanju bude pridodat doprinos naših saveznika. Neki su već dali dodatne vojnike i mi smo uvereni da će biti daljih doprinosa u danima i nedeljama koji predstoje. Naši prijatelji su se borili, krvarili i umirali zajedno sa nama u Avganistanu. I sada, mi moramo nastupati zajedno kako bismo uspešno okončali ovaj rat. Jer nije ulog samo jednostavno kredibilitet NATO – ono što je ulog jeste bezbednost naših saveznika i opšta bezbednost sveta.
Ali zajedničkim snagama, ove dodatne američke i međunarodne trupe omogućiće nam da ubrzamo predavanje odgovornosti avganistanskim snagama i omogućiće nam da započnemo transfer naših snaga iz Avganistana u julu 2011.g. Kao što smo učinili u Iraku, mi ćemo obaviti ovaj prenos odgovornosti uzimajući u obzir uslove na terenu. Nastavićemo da pružamo savete i pomoć avganistanskim sigurnosnim snagama kako bismo osigurali da one budu uspešne na duge staze. Ali biće jasno avganistanskoj vladi – i, što je još važnije, avganistanskom narodu – da će na kraju oni biti odgovorni za svoju zemlju.
Drugo, radićemo sa našim partnerima, Ujedinjenim nacijama i avganistanskim narodom na sprovođenju efektivnije civilne strategije, tako da vlada može iskoristiti povećanu bezbednost. To nastojanje mora biti zasnovano na učinku. Dani davanja blanko čekova su prošli. Inauguracioni govor predsednika Karzaia poslao je pravu poruku o kretanju u novom pravcu. I idući napred, mi ćemo biti jasni o onome što očekujemo od onih koji dobiju našu pomoć. Podržaćemo avganistanske ministre, guvernere i lokalne lidere u borbi protiv korupcije i oslobađanju naroda. Mi očekujemo da se oni koji su neefikasni ili korumpirani tretiraju odgovornima za ono što čine. I takođe ćemo fokusirati našu pomoć u oblasti – kao što je poljoprivreda – koja može odmah uticati na živote avganistanskog naroda.
Narod Avganistana trpeo je nasilje decenijama. Oni su bili suočeni sa okupacijom – od strane Sovjetskog Saveza, a zatim od stranih boraca Alkaide koji su koristili avganistansku zemlju u sopstvene svrhe. Dakle večeras, ja želim da avganistanski narod shvati – Amerika teži završetku ovog doba rata i patnje. Mi nemamo interes da okupiramo vašu zemlju. Mi ćemo podržati nastojanja avganistanske vlade da otvori vrata onim Talibanima koji su napustili nasilje i koji poštuju ljudska prava svojih sugrađana. I mi težimo partnerskim odnosima sa Avganistanom zasnovanim na međusobnom poštovanju – da bismo izolovali one koji uništavaju; da bismo osnažili one koji grade; da bismo ubrzali dolazak toga dana kada će naša vojska otići; i da iskujemo trajno prijateljstvo u kome je Amerika vaš partner, a nikada vaš patron (gazda).
Treće, mi ćemo delovati uz puno priznvanje da je naš uspeh u Avganistanu nerazmrsivo povezan sa našim partnerstvom sa Pakistanom.
Mi smo u Avganistanu da bismo sprečili da se rak-rana još jednom proširi tom zemljom. Ali ta ista rak-rana takođe ima takođe koren u pograničnom regionu Pakistana. Zato nam je potrebna strategij koja funkcioniše s obeju strana granice.
U prošlosti, bilo je onih u Pakistanu koji su govorili da borba protiv ekstremista nije njihova borba i da je za Pakistan bolje da čini malo ili da teži da se prilagodi onima koji koriste nasilje. Ali poslednjih godina, kako su nevini ubijani od Karačija do Islamabada, postalo je jasno da je pakistanski narod taj koji je najviše izložen opasnosti ekstremizma. Javno mnjenje se preokrenulo. Pakistanska vojska je povela ofanzivu u Svatu i južnom Vazirstanu. I nema sumnje da Sjedinjene Države i Pakistan imaju zajedničkog neprijatelja.
U prošlosti mi smo takođe usko definisali naš odnos sa Pakistanom. Ti dani su prošli. Krećući se napred mi smo posevćeni parterstvu sa Pakistanom koje je izgrađeno na temelju uzajamnog interesa, uzajamnog poštovanja i uzajamnog poverenja. Mi ćemo ojačati sposobnost Pakistana da se fokusira

na one grupe koje prete našim zemljama i dati do znanja da ne možemo tolerisati sigurnih skloništa za teroriste čije su lokacije poznate i čije su namere jasne. Amerika takođe obezbeđuje suštinske resurse kako bi pomogla razvoj i demokratiju Pakistana. Mi smo najveća međunarodna podrška onih Pakistanaca raseljenih usled borbi. Osim toga, pakistanski narod mora da zna da će Amerika ostati snažna podrška pakistanskoj bezbednosti i prosperitetu dugo posle utihnuća oružja, tako da bi veliki potencijal naroda mogao biti oslobođen.
Ovo su tri suštinska elementa naše strategije: vojno angažovanje radi stvaranja uslova za tranziciju; civilni talas koji ponovo osnažuje pozitivnu akciju; i efikasno parterstvo sa Pakistanom.
Priznajem da postoji jedan obim zabrinutosti u vezi našeg pristupa. Dozvolite mi da ukratko navedem nekoliko istaknutijih argumenata koje sam čuo, i koje sam shvatio vrlo ozbiljno.
Prvo, ima onih koji navode da je Avganistan drugi Vijetnam. Oni govore da on ne može biti stabilizovan i da je bolje da smanjiti naše gubitke i brzo se povući. Ja verujem da ovaj argument ima koren u pogrešnom čitanju istorije. Za razliku od Vijetnama, pridruženi smo širokoj koaliciji od 43 države koje priznaju legitimitet našeg delovanja. Za razliku od Vijetnama, nismo suočeni sa širokom narodnom pobunom. I najvažnije, za razliku od Vijetnama, američki narod bio je žestoko napadnut iz Avganistana i ostao meta istih onih ekstremista koji planiraju duž njegovih granica. Napustiti ovu oblast sada – i osloniti se samo na angažovanje protiv Alkaide sa distance – značajno bi sputalo našu sposobnost da zadržimo pritisak nad Alkaidom i stvorilo bi neprihvatljiv rizik od dodatnih napada u našoj domovini i u državama saveznicama.
Drugo, postoje oni koji priznaju da ne možemo ostaviti Avganistan u postojećem stanju, ali predlažu da nastavimo sa vojskom koju već imamo. Ali ovo bi samo održalo status quo u kome mi postižemo cilj posle mnogih neuspeha i dopuštamo sporo rešavanje situacije tamo. To bi se na kraju pokazalo kao skuplji i prolongirani naš ostank u Avganistanu, zato što nikada ne bismo bili u stanju da generišemo uslove neophodne za obuku avganistanskih snaga bezbednosti i da im damo prostor za preuzimanje. Konačno, ima onih koji se protive određivanju vremenskog okvira za našu tranziciju na avganistansku odgovornost. Zbilja, neki pozivaju na dramatičniju i eskalaciju ratnog angažovanja na neodređeno vreme – onakvo kakvo bi nas uvelo u projekat izgradnje države u trajanju do jedne decenije. Ja odbacujem ovaj put zato što postavlja ciljeve koji su iznad onoga što može biti učinjeno uz razumnu cenu, i što nam je potrebno da postignemo kako bismo osigruali naše interese. Osim toga, odsustvo vremenskog okvira za tranziciju lišilo bi nas svakog osećaja urgentnosti u radu sa avganistanskom vladom. Mora biti jasno da će Avganistanci morati da preuzmu odgovornost za njihovu bezbednost i da Amerika nema interesa za vođenje beskrajnog rata u Avganistanu.
Kao predsednik ja odbijam da postavim ciljeve koji su iznad naše odgovornosti, naših sredstava ili naših interesa. Ja moram da izvagam sve izazove sa kojim se naša država suočava. Ja nemam taj luksuz da se posvetim samo jednom. Zbilja, ja sam svestan reči prdsednika Ajzenhauera, koji je diskutujući o našoj državnoj bezbednosti, rekao: ''Svaki predlog mora biti izvagan u svetlu šireg značenja: potreba za održavanjem ravnoteže u i među državnim programima.''
Tokom proteklih nekoliko godina mi smo izgubili tu ravnotežu. Mi nismo ispoštovali vezu između naše državne bezbednosti i naše ekonomije. Kao posledica ekonomske krize previše naših bližnjih i prijatelja su bez posla i bore se da plate račune. Mnogo je Amerikanaca zabrinuto o budućnosti sa kojom se suočavaju naša deca. U međuvremenu, konkurencija unutar globalne ekonomije postaje sve surovije. Ne možemo jednostavno sebi priuštiti da ignorišemo cenu ovih ratova.
Uzimajući sve u obzir, do vremena kada sam ja preuzeo dužnost troškovi ovih ratova u Iraku i Avganistanu dostizali su trilion dolara. Dalje, ja sam posvećen da govorim o tim troškovima otvoreno i iskreno. Naš novi pristup Avganistanu verovatno će nas koštati približno 30 milijardi USD za vojsku ove godine, a ja ću bliže sarađivati sa Kongresom u cilju pripremanja ovih troškova dok radimo na tome da smanjimo naš deficit.
Ali kada završimo rat u Iraku i prenesemo Avganistancima odgovornost, mi moramo povratiti snagu ovde kod kuće. Naš prosperitet obezbeđuje osnovu naše moći. On nam polaća vojsku. On nam osigurava diplomatiju. On koristi potencijal našeg naroda i omogućava investiranje u našu industriju. I on će nam omogućiti da se nadmećemo u ovom veku isto toliko uspešno kao što smo to radili u prošlom. To je razlog zbog koga angažovanje naših trupa u Avganistanu ne može da bude na neodređeno vreme – zato što je država za čije sam jačanje najviše zainteresovan jeste naša sopstvena.
Sada, dopustite mi da budem jasan: ništa od ovoga neće biti lako. Borba protiv nasilnog ekstremizma neće biti okončana brzo i ona se širi dobrano van granica Avganistana i Pakistana. Biće to trajan test našeg slobodnog društva i našeg liderstva u svetu. I za razliku od konflikata velikih sila i jasnih linija podele koje su obeležile 20.vek, naše angažovanje će obuhvatiti nesređene regione, propale države, raspršene neprijatelje.

Dakle kao rezultat Amerika će morati da pokaže svoju snagu na način kojim mi završavamo ratove i sprečavamo konflikte – ne samo da vodimo ratove. Moraćemo da budemo spretni i precizni u našoj uppotrebi vojne moći. Tamo gde Alkaida i njeni saveznici pokušaju da utvrde uporište – bila to Somalija ili Jemen ili bilo gde drugde – oni moraju biti suočeni sa rastućim pritiskom i snažnim partnerstvima.
A mi ne možemo računati samo na vojnu moć. Mi moramo investirati u bezbednost naše domovine zato što ne možemo uhvatiti ili ubiti svakog nasilnog ekstremistu vani. Mi moramo poboljšati i bolje koordinisati naše obaveštajne službe, tako da ostanemo korak ispred senovitih mreža.
Mi ćemo morati da uklonimo oruđa za masovno uništenje. I to je razlog zbog koga sam ja kao centralni stub svoje spoljne politike postavio oduzimanje nuklearnih materijala od terorista, zaustavljanje širenja nuklearnog naoružanja i težnju ka svetu bez njega – zato svaka država mora da razume da istinska bezbednost nikada neće doći iz beskonačne trke u proizvodnji destruktivnijeg naoružanja; istinska bezbednost će doći onima koji ga odbace.
Moraćemo da koristimo diplomatiju zato što nijedna država se ne može sresti sa izazovima međusobno povezanog sveta delujući sama. Proveo sam ovu godinu obnavljajući naša savezništva i stvaranjem novih partnerstava. I mi smo skovali nov početak između Amerike i muslimanskog sveta – onoga koji prepoznaje naše uzajamne interese u probijanju konfliktnog kruga, a to obećava budućnost u kojoj su oni koji ubijaju nevine izolovani od onih koji su na strani mira i prosperiteta i ljudskog dostojanstva.
I konačno, mi moramo privući snagu naših vrednosti – jer izazovi sa kojima se suočavamo mogu se promeniti ali stvari u koje verujemo ne smeju. Zato mi moramo unapređivati naše vrednosti živeći ih kod kuće – što je razlog zbog koga sam zabranio torturu i zbog koga ću zatvoriti zatvor u Gvantanamo beju. I mi moramo svakom objasniti svakom čoveku, ženi i detetu širom sveta koji žive ispod tamnog oblaka tiranije da će Amerika govoriti u korist njihovih ljudskih prava i težiti svetlosti slobode, pravde, šanse i poštovanja dostojanstva svih naroda. To je ono što mi jesmo. To je izvor, moralni izvor, autoriteta Amerike.
Od vremena Frenklina Ruzevelta i službe i žrtve naših dedova i pradedova, naša zemlja nosi jedan poseban teret u globalnim okvirima. Mi smo prolivali američku krv u mnogim zemljama na više kontinenata. Mi smo trošili naš prihod da bismo pomogli drugima da ponovo grade od ruina i razviju sopstvene ekonomije. Pridružili smo se drugma kako bismo razvijali arhitekturu institucija – od Ujedinjenih nacija, preko NATO, do Svetske banke – koje pružaju opštu bezbednost i prosperitet ljudskim bićima.
Nije nam uvek zahvaljivano zbog naših napora a mi smo povremeno pravili greške. Ali više od bilo koje druge države, Sjedinjene Američke Države su osiguravale globalnu bezbednost tokom više od šest decenija – vreme koje je, uprkos svih svojih problema, videlo zidove kako padaju, tržišta kako se otvaraju i milijarde podignutih iz siromaštva, neuporedivi naučni napredak i širenja granica ljudske slobode. Za razliku od starih velikih sila, mi ne tražimo svetsku dominaciju. Naša unija je nastala iz otpora prema ugnjetavanju. Mi ne težimo da okupiramo druge države. Mi nećemo zahtevati resurse drugih država ili kao metu uzimati druge narode zbog njihove vere ili etničke pripadnosti drugačije od naše. Ono za šta se borimo – za šta ćemo nastaviti da se borimo – jeste bolja budućnost naše dece i unuka. I mi verujemo da će njihovi životi biti bolji ako deca i unuci drugih naroda mogu da žive u slobodi i imaju pravo na priliku. (Aplauz)
Kao država mi nismo tako mladi – i možda ne tako nevini kao što smo bili kada je Ruzevelt bio predsednik. Ipak mi smo i dalje naslednici plemenite borbe za slobodu. I sada moramo prizvati svu našu snagu i moralno ubeđenje kako bismo se suočili sa izazovima novog doba.
Na kraju, naša bezbednost i liderstvo ne dolaze samo od sile našeg oružja. Oni proističu iz našeg naroda – od radnika i firmi koji će ponovo ojačati našu ekonomiju; od preduzetnika i istraživača koji će biti pioniri novih industrija; od učitelja koji će obrazovati našu decu i službi onih koji rade u našim zajednicama u zemlji; od diplomata i dobrovoljaca Mirovnog korpusa koji šire nadu u inostranstvu; i od ljudi i žena u uniformama koji su deo neprekinute linije požrtvovanosti koja je vlast naroda, od strane naroda i za narod učinila realnošću na Zemlji. (Aplauz)
Ovo ogromno i raznovrsno građanstvo neće uvek da se složi po svim pitanjima – niti bi trebalo mi. Ali ja takođe znam da mi, kao država, ne možemo održati naše liderstvo, niti upravljati bitnim izazovima našeg vremena ako sebi dozvolimo da se budemo podeljeni nadvoje istom mržnjom i cinizmom i partnerstvom kojim je u poslednje vreme trovan naš nacionalni diskurs.
Lako je zaboraviti da kada je ovaj rat počeo mi smo bili ujedinjeni - vezani za sveža sećanja strašnog napada i odlučnosti da branimo našu domovinu i vrednosti koje su nam drage. Ja odbijam da prihvatim mišljenje da ne možemo da prizovemo to jedinstvo ponovo. (Aplauz) Ja verujem svakom niti

svoga bića da mi – kao Amerikanci – još uvek možemo da se ujedinimo oko zajedničkog cilja. Jer naše vrednosti nisu samo reči napisane na pergamentu – one su vera koja nas sve zajedno zove i koja nas nosi kroz najtamnije oluje kao jednu naciju, kao jedan narod.

Ameriko, mi prolazimo kroz vreme velikog iskušenja. I poruka koju šaljemo u središte ove oluje mora biti jasna: da je naša stvar pravična, naša rešenost nepokolebljiva. Ići ćemo napred sa uverenjem da pravda stvara moć i sa predanošću da iskujemo Ameriku koja je sigurnija, svet koji je sigurniji i budućnost koja predstavlja ne najdublje strahove već najviše nade. (Aplauz)

Hvala vam. Bog vas blagoslovio. Neka Bog blagoslovi Sjedinjene Američke Države. (Aplauz) Puno vam hvala. Hvala vam. (Aplauz).